

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 8-A DUPĂ PAȘTI
(†) Pogorârea Duhului Sfânt
(Cincizecimea sau Rusaliile)

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Rusaliile sau Cincizecimea este cea mai veche sărbătoare din viața Bisericii. Ea a fost prăznuită de pe vremea Apostolilor. În Vechiul Testament, Cincizecimea amintea de primirea Legii pe Muntele Sinai. Iar la romani sărbătoarea Rozaliilor era dedicată morților și florilor, rozelor.

Dar să pătrundem adâncul înțeles al praznicului Cincizecimii. Atât Apostolul cât și Evanghelia care s-au citit astăzi ne arată lucrarea Duhului Sfânt în Biserică. În Apostol, Sfântul Evanghelist Luca ne arată că în ziua Cincizecimii Duhul Sfânt s-a coborât peste Apostoli în chip de limbi ca de foc și s-a așezat pe fiecare dintre ei.

Este ziua în care Biserica intră în istorie căci în urma vrednicului Petru s-au botezat ca la 3.000 de oameni. Are loc întemeierea primei comunității creștine, iar Duhul Sfânt este Cel care se descoperă ca a treia persoană a Sfintei Treimi.

Hristos Îl trimite pe Duhul Sfânt în lume ca să continue lucrarea sfințitoare și să-L facă pe Hristos prezent în inima credincioșilor. Dacă în Vechiul Testament Dumnezeu a scris Legea Sa pe table de piatră, Duhul Sfânt, la Rusalii, Îl face prezent pe Hristos în inima credincioșilor.

Hristos își împlinește făgăduința făcută Apostolilor: „Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.” (Ioan, 14)

Duhul Sfânt este cel care conduce viața Bisericii către ținta sa finală. Este cel care germinează viața biologică și spirituală, care naște genii și inspiră opere de artă. De aceea, toate rugăciunile Bisericii încep cu „Împărate ceresc”. „Roada Duhului” - spune Sfântul Apostol Pavel - „este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția”. (Gal 5, 22-23)

Unde este Duhul lui Dumnezeu, acolo este viață. „Trimite-vei duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului” (Psalmul 103, 13) Unde nu este, toate se vor sfârși. De aceea, la sărbătoarea Rusaliilor ne aducem aminte de moșii și strămoșii noștri și invocăm pogorârea Duhului Sfânt, ca

Acesta să fie și peste noi.

Mântuitorul ne învață că toate păcatele se vor ierta, dar păcatele împotriva Duhului Sfânt nu se vor ierta. Cu același gând și Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă zicând să nu întristăm prin faptele noastre

pe Duhul Sfânt.

În vremurile în care trăim trebuie să insistăm mult ca lumea să cunoască lucrarea Duhului Sfânt, împărtășită credincioșilor prin Sfintele Taine. Amin! ❀

Părintele Dinu

Vrednic ucenic al Sfântului Paisie de la Neamț

SFÂNTUL GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI

Pe numele său de mirean Gheorghe Miculescu, Sfântul Grigorie Dascălul s-a născut în București, în anul 1765, din părinți de bun neam, care s-au străduit să-i dea o aleasă educație. Cu o inteligență deosebită, Gheorghe urmează cursurile Colegiului „Sfântul Sava”, studiind limbile clasice: latina și greaca, dar și teologie, gramatică și alte științe. Se spune că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava”.

Aici Gheorghe îi cunoaște pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, trimiși de stareț pentru a învăța limba greacă și a-l ajuta la traduceri din Sfinții Părinți. După terminarea studiilor, în anul 1790, Gheorghe pleacă la Mănăstirea Neamț, intrând ucenic la starețul Paisie și fiind curând tuns de acesta în monahism cu numele de Grigorie și mai târziu hirotonit ierodiacon. Bun cunoscător de limbă greacă, Sfântul Grigorie traduce din textele Sfinților Părinți.

Mitropolitul Dositei Filitti al Ungrovlahiei, având și el nevoie de doi traducători pricepuți, îi cere în anul 1796 de la Mănăstirea Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rândul bibliotecii, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

În 1812, Sfântul Grigorie pleacă împreună cu Gherontie la Sfântul Munte și stau o vreme acolo. La întoarcere însă, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, iar Gherontie, bătut de aceștia, moare pe drum. După o perioadă petrecută la Neamț, Sfântul Grigorie se retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sfântului Gheorghe de la Cernica. Aici rămâne între 1818 și 1823, până la alegerea sa ca mitropolit al Ungrovlahiei. Va continua să traducă, oferind prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție” al Sfântului Ioan Gură de Aur, tradus sub numele de „Șase cuvinte pentru preoție”.

Noul mitropolit se dovedește hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune, căci ajunge pe scaunul

mitropolitan într-un moment istoric greu pentru poporul și Biserica Țării Românești. Va ști să fie un bun păstor, atent la toate nevoile materiale și spirituale ale credincioșilor săi.

După izbucnirea conflictului ruso-turc în 1828, Sfântul Grigorie este nevoit să ia calea exilului. Începând cu 1829, îl aflăm la Chișinău, străduindu-se să își recapete scaunul mitropolitan. În 1831 i se cere demisia, la care ierarhul răspunde demn: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor”. Revine pe

scaunul său în august 1833, dar un an mai târziu, pe 22 iunie 1834, este chemat la Domnul.

A fost înmormântat stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Peste șapte ani, osemintele sale au fost mutate la Căldărușani.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Sfântului într-o ședință de lucru din octombrie 2005, cu zi de prăznuire 22 iunie, recunoscându-se activitatea pastorală, culturală și duhovnicească a unuia dintre cei mai importanți ierarhi români. ❖

Ieroschimonahul Paisie Olaru

Paisie Olaru a fost un mare duhovnic ortodox român. El s-a născut la 20 iunie 1897, în satul Stroești, comuna Lunca, județul Botoșani. A făcut parte dintr-o familie cu cinci copii și a fost cel mai mic la părinți. Tatăl său, Ioan, și mama, Ecaterina, i-au dat, la botez, numele de Petru.

În anul 1921, Petru a intrat în viața monahală la Schitul Cozancea și și-a schimbat numele în Paisie. În anul 1943 a fost hirotonit diacon, iar în 1947, preot. Pentru puțin timp a fost egumen la schitul de metanie. Însă, în același an s-a retras la Mănăstirea Sihăstria, unde a devenit duhovnic al întregii obști, până la sfârșitul vieții sale. Între anii 1972 - 1985 s-a nevoit ca sihastru la Schitul Sihla, iar în ultimii cinci ani de viață s-a întors, bolnav, în chilia sa de la Sihăstria. A trecut la cele veșnice în noaptea de 18 octombrie 1990.

Arhimandritul Ilie Cleopa a fost ucenic

și prieten al părintelui. De la acesta se păstrează o scurtă descriere, care cuprinde întreaga viață închinată lui Dumnezeu și oamenilor: „Așa era Părintele Paisie Olaru: smerit, tăcut, blând, înțelept la cuvânt, foarte milostiv și iubitor de aproapele. Întotdeauna căuta pacea cu toți și iubea liniștea. Nu-i plăcea să trăiască între mulți și își ascundea viața și nevoița. Nimeni nu știa cum se roagă în chilie, ce lucrare are mintea și inima lui, cât stă la masă și cât se odihnește. Plângea cu cel care plânge și se bucura cu cel ce se bucura. Nu ținea la haine bune, la bani, la nimic și fugea de cinste, de laudă, de multa vorbire, de clevetire și de oameni mari”.

Dintre ucenicii săi, cel mai sporit a fost Gheorghe Ilie, fratele părintelui Cleopa. Mama sa a trecut la cele veșnice în timpul războiului din 1913, iar tatăl său a murit în anul 1923. (doxologia.ro) ❖

NAȘTEREA SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Pe 24 iunie prăznuim Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. Una dintre cele mai vechi și mai pline de bucurie sărbători din cultul Bisericii. Înaintemergătorul Domnului este cel care s-a învrednicit să pregătească venirea Mântuitorului în lume, mărturisindu-L drept răscumpărător al păcatelor întregii lumi.

Prin mâna lui a primit Iisus botezul în apele Iordanului, moment în care Sfânta Treime S-a arătat în plinătatea Ei. Ducând o viața curată, dedicată în întregime lui Dumnezeu, Sfântul Ioan Botezătorul a întruchipat sfințenia dobândită încă din timpul vieții, Biserica numindu-l „înger pământesc și ceresc”.

Sfântul Evanghelist Luca prezintă în amănunt nașterea Sfântului Ioan în primul capitol al Evangheliei sale. Preotul Zaharia și soția sa, Elisabeta, erau oameni dreți înaintea lui Dumnezeu, dar nu au putut să aibă copii până la bătrânețe. Se știe că la poporul evreu acest lucru era considerat un mare blestem ce se abătea asupra familiei, din partea lui Dumnezeu.

În vremea împăratului Irod, în timpul săptămânii când era de rând la templu, preotul Zaharia a intrat să tămâieze, iar îngerul Domnului i s-a arătat de-a dreapta altarului tămâierii, anunțându-l că rugăciunile le-au fost ascultate, iar Dumnezeu

le va dăruia un prunc, căruia trebuie să-i pună numele Ioan. Cu uimire, Zaharia îndrăznește să-i spună îngerului: „După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei.” (Luca 1, 18) Iar îngerul, văzând că nu este crezut, îi spune lui Zaharia: „am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea. Și iată vei fi mut și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la

timpul lor.” (Luca 1, 19-20)

Elisabeta era verișoara Maicii Domnului. Și ei i s-a vestit în chip minunat că avea să nască un copil și a primit vestea cu bucurie, însă a ascuns-o vreme de cinci luni (Luca 1, 24). După Bunavestire, Fecioara Maria, purtându-L în pântece pe Mântuitorul Iisus Hristos, a vizitat-o pe Elisabeta. La întâlnirea dintre cele două femei, Ioan a săltat de bucurie în pântecele maicii lui, iar Elisabeta s-a umplut și ea de Duhul Sfânt și a binecuvântat-o pe Maica Domnului și pe Prunc.

După ce a născut Elisabeta, în a opta zi, când pruncul trebuia tăiat împrejur, s-au strâns vecinii și rudele și voiau să-l numească pe acesta Zaharia, ca pe tată. Dar Elisabeta a spus că se va chema Ioan.

Și cum toți cei prezenți obiectau că nimeni din rudenii lor nu purta numele de Ioan, s-au adresat lui Zaharia, cerându-i părerea. Acesta, luând o tăbliță, a scris pe ea „Ioan este numele lui” (Luca 1, 63), iar în clipa următoare a putut din nou să vorbească. De nașterea lui, așa cum a vestit îngerul, aveau să se bucure mulți, „căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură amețitoare și încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. Și pe mulți din fiii lui Israel îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor.” (Luca 1, 15-16) ❖

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Biserica Ortodoxă îi sărbătorește în 29 iunie pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel, învățătorii lumii. Pentru că acești Sfinți Apostoli ai Mântuitorului au avut un rol major în răspândirea creștinismului, Biserica a rânduit ca prăznuirea lor să fie pregătită printr-o perioadă de post, adică printr-o primenire atât trupească, cât și duhovnicească a creștinilor.

Tot prin ținerea acestui post se cinstesc darurile Sfântului Duh, care s-au pogorât peste Sfinții Apostoli la Cincizecime, de aceea în vechime acest post se mai numea Postul Cincizecimii.

Postul Sfinților Petru și Pavel sau al Sâmpetrului, cum este numit în popor, începe anul acesta pe 22 iunie. A fost rânduit de Biserică și în amintirea obiceiului celor doi Apostoli de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (*Fapte 13, 2 și 14, 23*).

Mărturiile despre acest Post le avem din secolul al IV-lea, în Constituțiile Apostolice și mai târziu la Sfântul Atanasie cel Mare, Teodoret, episcopul Cirului și Leon cel Mare. Ținut la început în mănăstiri, mai

târziu s-a extins și la credincioși.

Acest post nu are o durată fixă, începutul lui depinzând de data variabilă a Sfințelor Paști (între 4 aprilie și 8 mai). De obicei Postul începe în luna de după Duminica Tuturor Sfinților. Dar dacă aceasta cade după 29 iunie, Postul se desființează. În aceste cazuri, Sfântul Sinod hotărăște să se țină două sau trei zile dinaintea sărbătorii Sfinților Apostoli. Ca regulă însă, durata Postului se află astfel: câte zile sunt de la data Învierii (inclusiv) din anul respectiv până la 3 mai, atâtea zile ține postul.

În Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, sâmbăta și duminica se mănâncă pește, pe 24 iunie, la sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, dar și luni, marți și joi, când prăznuim un sfânt cu doxologie mare și cu cruce neagră în calendar. Dacă o astfel de sărbătoare cade miercuri sau vineri se dezleagă la untdelemn și vin. Și de hramurile bisericilor se oferă dezlegare la pește. Este, deci, un post foarte ușor, pe care vă îndemn pe toți să-l ținem, însoțindu-ne de Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 Iunie 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 20.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea sau Rusaliile) - Utrenia, Sf. Liturghie
Luni 21.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfânta Treime - Utrenia, Sfânta Liturghie (Lăsatul secului pentru Postul Sf. Ap. Petru și Pavel)
Miercuri 23.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 24.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Nașterea Sf. Proroc Ioan Botezătorul; † Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 25.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 26.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 27.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) - Utrenia, Sfânta Liturghie

ADUCEREA MOAȘTELOR SFÂNTULUI MARE MUCENIC IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA

Sfântul Ioan cel Nou a pățit pentru Hristos în orașul Cetatea Albă, fiind chinuit de tătari în anul 1332. Grec de neam, negustor pe mare, de loc din orașul Trapezunda - Asia Mică, Sfântul Ioan călătorea adesea. Venind odată cu corabia pe Marea Neagră spre Cetatea Albă, el a înfruntat pe stăpânul corabiei, un apusean pe nume Reiz, care voia să-l tragă la credința lui. Dar, neizbutind, Reiz îl părăște, cu vicleșug, mai-marelui cetății, care era păgân, spunându-i că Ioan vrea să treacă la credința lui. La început, ighemonul cetății îl tratează pe Sfântul Ioan cu prietenie. Dar văzând că Sfântul Ioan își apără cu tărie credința, îl dă pe mâna chinuitorilor spre a-l convinge să se lepede de Hristos. Printre altele, este bătut fără milă, dar el rabdă cumplitele dureri din dragoste pentru Domnul. Pentru că nu poate fi convins să adere la credința păgână, este legat de un cal sălbatic, târât în galop pe ulițele cetății, zdrobindu-i-se tot trupul și, în cele din urmă, i se taie capul. Noaptea însă trupul Sfântului Ioan strălucea de o lumină cerească, fiind păzit de trei bărbați sfinți. Preotul locului îl îngropă în cele din urmă în biserică și trupul său stă acolo peste 70 de ani, făcând multe minuni.

Alexandru cel Bun îi aduce moaștele în Moldova

Auzind de minunile pe care le făcea, voievodul Alexandru cel Bun, cunoscut ca fiind foarte iubitor de Hristos și de mucenici, în anul 1402, cu sfatul mitropolitului Iosif Mușat, trimite boieri și oaste în Cetatea Albă ca să aducă în țară moaștele Sfântului Ioan cel Nou.

Însuși domnul Alexandru cel Bun, cu mitropolitul Iosif I Mușat și cu toată curtea și sute de credincioși cu făclii în mâini au întâmpinat cortegiul cu racla cu sfințele moaște. Locul de întâlnire a fost în apropiere de târgul Iașilor. Procesiunea a continuat spre Suceava, capitala Moldovei și cetatea de scaun a Mușatinilor, iar moaștele au fost așezate în catedrala domnească, unde se ungeau domnii țării, adică în biserica Mirăușilor. Zi de mare praznic pentru Țara Moldovei, căci se săvârșește atunci Liturghie arhierască și ieromonahul Grigorie Țamblac, delegatul Patriarhiei de Constantinopol, ține o frumoasă cuvântare.

Peregrinările moaștelor Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava

Din anul 1686, sub domnia lui Constantin Cantemir, pe când era mitropolit al Moldovei marele cărturar Dosoftei, abătându-se asupra acestei țări mari năvăliri de oști tătare și poloneze, conduse de craiul Ioan Sobieski, cu sfat

„Sfintele moaște din țara noastră formează o cunună duhovnicească de pietre scumpe, care sfințesc, încununează și ocrotesc Biserica și poporul nostru dreptcredincios. Înaintea lor îngenunchem cu evlavie și cerem ajutorul sfinților, prin rugăciunile și mijlocirea lor către Bunul Dumnezeu. Câte inimi zdrobite nu s-au mângâiat aici! Câte lacrimi de mame, de copii și de orfani nu s-au alinat aici! Câți bolnavi nu și-au dobândit sănătate și ușurare la moaștele sfinților din țara noastră! Între acestea, moaștele Sfântului Mucenic Ioan de Nou de la Suceava se bucură de mare cinstitoare și respect. Ele sunt cele mai vechi din țara noastră și aici se mângâie și se alină multe suferințe și necazuri omenești.” Arhimandrit Cleopa Ilie

de obște, sfințele moaște au fost duse de mitropolitul Dosoftei, împreună cu toate odoarele Mitropoliei, în Polonia, la Zolkiev. Iar moaștele Sfântului Ioan au fost depuse în biserica unei mici mănăstiri catolice, unde au stat în pribegie 97 de ani. Tot acolo a murit și mitropolitul Dosoftei, în anul 1693.

Cronicile vremii mărturisesc că se făceau multe și mari minuni la racla Sfântului Ioan, încât nu voiau polonezii să-l mai dea înapoi, cu toate că erau catolici. De aceea, de teama poporului credincios, nimeni nu îndrăznea să strămute moaștele în Țara Moldovei. Însă în anul 1783, tot un Dosoftei, episcopul de Rădăuți, îl convinge pe împăratul Austriei, Iosif, care a trecut prin Suceava, să dea înapoi acest prețios odor al Moldovei. Din Polonia cortegiul cu moaștele sfântului a plecat noaptea, ca să nu simtă poporul, iar

pe cale s-au făcut numeroase minuni de vindecare cu tot felul de bolnavi. În Suceava sfințele moaște au fost așezate în biserica Sfântului Gheorghe, ctitorită de Bogdan al III-lea cel Orb, unde se află și astăzi. Catedrala este cunoscută astăzi sub numele de Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava.

În timpul primului război mondial, moaștele Sfântului au părăsit din nou, de nevoie, țara. Ororile primului război mondial au cuprins întreaga Europă și multe bunuri s-au pierdut atunci sau au fost înstrăinate. În scopul ocrotirii lor, sfințele moaște au fost duse la Viena și adăpostite până la 25 iulie 1918 în paraclisul ortodox român de acolo. Revenirea la patria mamă a ținuturilor bucovinene a făcut ca Sfântul Ioan cel Nou să fie iarăși ceea ce a fost odinioară, „ocrotitorul a toată Țara Moldovei”. ❀

Roadele Duhului Sfânt

Când sufletul învață legea lui Dumnezeu, iar trupul se supune înțelepciunii sufletului, atunci se văd aceste fapte: iubirea de Dumnezeu și de aproapele, pacea cu toți, blândețea, simplitatea, bunăvoința, milosârdia față de toți, modestia, înfrânarea, neprihănirea, nerăutatea și altele, iar aceste fapte sunt roadele Duhului Sfânt și se numesc „semănat în Duh”.

În veacul de acum, faptele noastre sunt „semănătura”, iar veacul viitor este „secerișul” celor semănat de noi și cine seamănă aici, acolo va secera. Dacă

cineva se va sili să prelucreze și să îmbunătățească „țarina” inimii sale și să o semene cu „semințele” vieții veșnice, atunci va putea cu siguranță să vadă după semănat și „secerișul”, spre liniștea și mulțumirea sa cea veșnică. Cel ce seamănă cu lacrimi de pocăință, va secera cu bucurie și „atunci se vor sătura”, spune Prorocul (Psalmul 125, 5) deoarece, după ostenele evlaviei urmează o odihnă plăcută. Cel ce nu se trudește în lucrarea evlaviei, nu are liniște și nici sațiu, căci s-a spus: trândavul să nu mănânce. ❀

Starețul Moise de la Optina